

BUURTBUSCHAUFFEURS

Buurtbus rijden kwam nooit in hen op, maar nu ze chauffeur zijn genieten ze

Buurtbuschauffeurs leveren een belangrijke bijdrage aan de leefbaarheid in dorpen, waar de nieuwe coalitie in Den Haag zo de mond vol over heeft. Omdat ze door plaatsen rijden waar de grote bus niet komt. De buurtbus alleen voor oude mensen? Zeer zeker niet. „De enige bejaarde zit achter het stuur.”

Tringa Hasaj
Elshout/Drunen/Hilvarenbeek

In kleine dorpen komen geen grote lijnbussen meer. Het kabinet wil nu de bereikbaarheid van het openbaar vervoer landelijk verbeteren. ‘Door het busvervoer tussen dorpskernen op het platteland te versterken’, zo staat in het hoofdlijnenakkoord. Momenteel spelen buurtbussen daarbij een belangrijke rol, met vrijwilligers achter het stuur.

► **Gerard Muskens (71), Eric Jongmans (69) en Sjef Joosen (75), drie mannen die niet te stoppen zijn, ook niet na hun pensioen**

Zoals Gerard Muskens (71), Eric Jongmans (69) en Sjef Joosen (75), drie mannen die niet te stoppen zijn, ook niet na hun pensioen. Ze waren directeur, boer, gemeentesecretaris en rijden met trots rond in hun buurtbus door Waalwijk, Rijen en Hilvarenbeek. Alle drie stappen vroeg, sommigen extra vroeg, uit hun bed om passagiers te vervoeren.

Een ding dat het trio gemeen heeft? Buurtbuschauffeur was nooit eerder bij hen opgekomen. Maar nu ze het zijn, genieten ze.

▲ Buurtbuschauffeur Sjef Joosen uit Hilvarenbeek vervoert sinds 2012 passagiers met zijn buurtbus. FOTO JULES VAN IPEREN/PIX4PROFS

Sjef Joosen (75) uit Hilvarenbeek

Voor Sjef heeft de ‘buurtbus’ een tweede betekenis

Sjef Joosen (75) uit Hilvarenbeek stapte in 2012 in de wereld van buurtbuschauffeurs en is er sindsdien niet meer uit gekomen. „Ik vind het nog steeds leuk”, zegt hij. Op station Oisterwijk staat hij stil en kijkt om zich heen of er nog mensen komen die in zijn bus moeten stappen. „Ik wacht altijd netjes op de trein. Soms pakken passagiers de bus naar Moergestel. Als ik dan wegrijd en ze het nét niet halen, moeten ze een uur wachten.”

Voordat hij passagiers vervoerde, zat hij in het onderwijs. Hij was dertig jaar directeur van een basisschool in Hilvarenbeek. Van huis uit is Sjef een Bredenaar, maar in 1981 verhuisde hij met zijn gezin naar Hilvarenbeek. „Toen was het nog verplicht om te wonen

in de stad of dorp waar je werkte. Daar hebben we nooit spijt van gehad.” Uiteindelijk ging Sjef met pensioen. „En dan trekt iedereen je aan je mouw. ‘Je hebt nu toch veel vrije tijd, zou je niet eens dit... Zou je niet eens dat... Wil je niet bij ons?’ Het eerste jaar heb ik veel nee gezegd, want ik wilde eerst uitrusten en daarna zien wat er op mijn pad komt.”

Rijden vindt hij leuk. Dus toen een (inmiddels) collega hem voorstelde om buurtbuschauffeur eens te proberen, zei hij daar geen nee tegen. Sjef reed een ronde mee, en de rest is geschiedenis. „Je blijft zo toch onder de mensen, maakt soms een praatje. Het heet niet voor niks buurtbus. Dat is taalkundig op twee manieren uit te leggen:

we blijven in de buurt, en, op z’n Brabants, er wordt weleens ge-‘buurt’”, lacht hij. Naast buurtbuschauffeur is hij secretaris bij Buurtbusvereniging Hilvarenbeek en voorzitter van een VvE. „Ik zeg niet overal ja op, maar als ik me ergens betrokken bij voel en ik iets zinvol kan bijdragen, wil ik dat wel doen.”

Elke dinsdagmiddag rijdt Sjef in de buurtbus. Verschillende ‘soorten’ passagiers stappen bij hem in. Van kinderen die naar school gaan, tot jeugd en mensen die naar hun werk gaan. „We hebben heel lang de naam gehad dat we alleen maar voor oude mensen rijden, dat is een hardnekkig imago. Maar ik zeg tegenwoordig: de enige bejaarde zit achter het stuur.”

“Je blijft zo toch onder de mensen, maakt soms een praatje

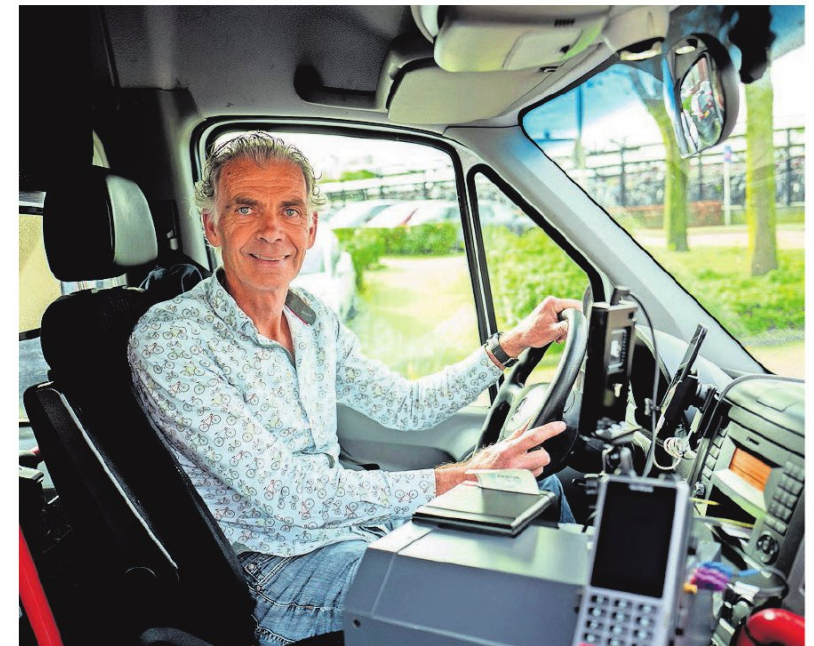
– Sjef Joosen

“Het geeft echt voldoening als je mensen van A naar B brengt

– Eric Jongmans

“Vroeg weg is ook een voordeel, want dan ben ik om half elf thuis

– Gerard Muskens

▲ Buurtbuschauffeur Eric Jongmans uit Drunen rijdt sinds januari als vrijwilliger in de buurtbus. FOTO JORIS BUIJS/PIX4PROFS

Eric Jongmans (69) uit Drunen

Eric was directeur en zit nu achter het stuur: ‘Het geeft echt voldoening’

Eric Jongmans (69) uit Drunen is de jongste en degene met de minste ervaring als buurtbuschauffeur. Hij is in januari dit jaar begonnen en het bevalt hem goed tot nu toe. Soms Wendt hij zich tot de passagiers voor hulp, om zeker te zijn dat hij de juiste straat inrijdt.

„Ja, waarom ben ik het gaan doen?” vraagt hij zelf, en beantwoordt zijn eigen vraag: „Ik heb de tijd ervoor, een halve dag in de week. Ik ben met pensioen.” Het openbaar vervoer is een basisvoorziening, zegt hij, en staat toch onder druk op veel plekken. „Als je naar de afgelopen twintig jaar kijkt zie je dat het vervoer verschaald is, zeker op het platteland. En als de buurtbus een

stukje daarvan kan opvangen en ik daar een bijdrage aan kan leveren, vind ik dat fijn.” Eric komt uit het openbaar bestuur, hij werkte onder meer vijftien jaar als gemeentesecretaris, bijvoorbeeld in Oudewater, IJsselstein en Heusden. Hij deed toen al veel vrijwilligerswerk; hij was bijvoorbeeld de voorzitter van het Rodde Kruis in IJsselstein en voorzitter van het voormalige kunstencentrum De Aleph, tegenwoordig Het Pieck in Drunen.

Dat zijn nog maar twee voorbeelden van wat hij allemaal gedaan heeft en nog doet. „In 2002 maakte ik de overstap naar Waterschap Rivierenland en werd algemeen directeur. Later

werd ik directeur van Waterschap Hollandse Delta waar ik in december 2020 met pensioen ging. Daarna ben ik nog waarnemend algemeen directeur van Waterschap Scheldestromen geweest.”

Hij maakt ook gebruik van het ov als hij naar grote steden reist. En nu bestuurt hij zelf een buurtbus, elke maandagochtend. „Een fijne manier om de week te beginnen”, vindt Eric. „Het geeft echt voldoening als je mensen van A naar B brengt.” Er zitten rustige momenten tussen, als hij met een lege bus rijdt. Dan zet hij keiharde klassieke muziek aan. „En dan moet je niet vergeten dat je af en toe ook moet stoppen bij bushaltes”, grapt hij.

▲ Eric Jongmans trots voor zijn buurtbus. FOTO JORIS BUIJS/PIX4PROFS

Gerard Muskens (71) uit Elshout

Boer Gerard zit achter het stuur, maar doet nog veel meer dan dat

„Ik rijd al twaalf jaar, met een pauze van anderhalf jaar er tussenin”, zegt Gerard Muskens (71) uit Elshout vanuit zijn buschauffeurstoel, terwijl hij gefocust blijft op het verkeer. „Ik sta elke dinsdag om zes uur op. Eten en om kwart voor zeven weg. Maar dat is ook een voordeel, want dan ben ik om half elf thuis en heb ik de hele dag voor me.” Gerard heeft altijd een melkveehouderij gehad. Eerst was het bedrijf van

zijn vader en daar begon hij op zijn zestiende te werken. Iets meer dan tien jaar later trouwde hij met zijn vrouw en mocht hij de boerderij overnemen. De jaren vlogen voorbij. Gerard hield zich elke dag met de boerderij bezig. Het was zijn passie.

„Ik deed het tot mijn 61ste. Op een gegeven moment werd mijn beroep, zeven dagen in de week, behoorlijk zwaar. Dan moet je gaan naden-

ken hoe je dat aanpakt.” Hij deelde zijn vrije tijd opnieuw in en kreeg meer ruimte voor andere dingen. „En ik dacht: hé, ik ga op de bus rijden.” Dat vrijwilligerswerk kwam dus spontaan bij hem op, terwijl hij voorheen ‘helemaal niets met buurtbussen te maken had’. Zijn boerderij heeft hij moeten verkopen, tot zijn grote spijt, ook doordat zijn twee zoons andere interesses hadden. Al is de boerderij niet helemaal

uit zijn systeem verdwenen. Hij helpt nog wel eens op zijn oude boerderij, die door anderen is overgenomen. „Nu valt het mee, maar toen ik stopte deed het veel met mij om daar te zijn. Maar ja, tijden veranderen en dan moet je je toch aanpassen. Wij hebben op allerlei andere manieren toch veel plezier.” Zo onderhoudt hij nog tuinen bij andere mensen en is hij lector in de kerk.

▲ Buurtbuschauffeur Gerard Muskens uit Elshout rijdt als vrijwilliger al jaren met zijn buurtbus. FOTO ROEL VAN DER AAR